

Tunadalskyrkan 13 09 01

”Jag har en dröm”

Amos 9:11-15

I dagarna är det femtio år sedan Martin Luther King jr höll sitt berömda tal i Washington, där han sade ”I have a dream”, Jag har en dröm, och som blev början till något nytt, därför att det utmanade och gjorde att många tog tag i olika saker och kunde förändra. Det började med en dröm, ett önsketänkande, och det kunde ha stannat där, men drömmen blev grunden till handling, och därför blev det mer än ord.

I Bibeln möter vi också många drömmar, framtidsvisioner, profetior om vad som skall hända. En del av det handlar om tider långt fram som inte går att påverka utifrån, som tankarna om Jesu återkomst, hur det ska bli då, annat handlar om samverkan mellan Gud och människor. I dagens text möter vi profeten Amos, som sändes av Gud för att bland annat uppmana till social rättvisa, och att folket skulle ta med Gud i sitt liv. Större delen av profetboken är förmaningar och varningar, men i slutet av boken kommer det avsnitt vi nyss läste. Det är inte bara mörkt, det finns också hopp inför framtiden.

Han är den som vill göra något nytt ”*Jag skall resa upp Davids förfallna hydda, mura igen rämnorna, resa upp det som rasat, bygga upp det som i forna dagar*”. Det är ju skrivet i ett historiskt sammanhang, men om vi bortser från det och tänker oss in i vad det kan betyda för oss idag, kanske man skulle kunna skriva om det: Jag vill komma med något nytt ibland er, jag vill låta människor få upprättelse på livets olika områden, jag vill förlåta det som blev fel, jag vill ge nya möjligheter, jag vill ge glädje.

Vi som är samlade till gudstjänst idag har väldigt många olika livssituationer, men ingen av oss kommer ifrån att det ibland blåser omkring oss, att det dyker upp problem ibland svåra, ibland lättlösta, och att det ibland kan det kännas som att det är stora rämnor, stora sprickor i livet, och det kan krävas mycket kraft och energi för att ta sig igenom. Tänk att då få stava på det löfte som finns i Amos: jag vill resa upp, jag vill göra helt, jag vill göra något nytt. För det gäller för

oss idag också. Vi vill ibland tala om för Gud hur det ska gå till, men ibland sker det på andra sätt än vi har tänkt oss, och det är viktigt att vi är öppna för vad han vill göra, men det är inte säkert att vi kan se det på en gång när vi är mitt i en situation, men efteråt kan man konstatera: det måste ha varit Gud som var med och ledde.

Och ofta handlar det om en samverkan mellan Gud och människor. Gud vill göra något nytt, han ger förutsättningar och möjligheter, lägger omständigheter till rätta, som vi till fullo kanske inte förstår, men som gör att vi i vår tur får göra det vi kan och så kan han sedan arbeta genom oss. Ett samtal, en uppmuntrande blick, ett praktiskt handtag eller vad det nu kan vara kan ibland vara det som behövs. Det kostar lite men betyder mycket.

Idag möts vi till samlingsgudstjänst, en upptakt till ett nytt verksamhetsår. Det finns många tankar, många förhoppningar, många böner om att Gud ska verka under det år som ligger framför. Vi har planerat verksamheten, och tror att vi gör det som behövs just nu. Men allt vårt planerande är till ingen nytta om inte Gud får chansen att göra det han vill. Och där är vi du- och jag – nyckeln. För Gud har valt att använda oss människor i sin tjänst, och har gett oss olika gåvor, olika möjligheter, och det är vi tillsammans som får försöka lyssna in Guds tilltal, får försöka göra det han vill att vi ska göra, både andligt, praktiskt och medmänskligt.

I texten i Amos står det så här: *Då skall jag vända ödet för mitt folk Israel. De skall bygga upp förstörda städer och bo i dem, plantera vingårdar och själva dricka vinet, anlägga trädgårdar och äta deras frukt.* Först säger Gud att det är han som skall göra något, sedan att människorna skall utföra arbetet. Gud skapar förutsättningarna, men har valt att använda oss för att arbetet ska bli gjort. Ibland är det bekvämt att lägga över ansvaret på någon annan. Det är bra om det händer, bara jag slipper att göra det, och vi har en massa ursäkter för att inte vilja. Men tänk om det är just mina gåvor som behövs för helheten och som fattas och gör att det inte blir så bra som det kunde ha blivit, tänk om det är just mina tankar och drömmar som kan bli den utlösande faktorn till något nytt, och som är så viktigt att det kommer fram.

Det är inte alltid de "stora" händelserna som är viktiga, även om de också behövs. När väckelsen kom till Köpingsbygden i mitten av 1800-talet, så började det med några kvinnor som kom till tro och bildade en syförening, som arbetade för att kunna skänka pengar till mission. Men de delade också sin tro och fick se hur människor sa ja till Jesus, vilket så småningom ledde till att Köpings missionsförening, föregångaren till Köpings missionsförsamling bildades. Det var ingenting som skapade stora rubriker, men det handlade om trohet, om att göra det som var möjligt just då.

Vilka visioner och drömmar har vi idag? I samband med församlingens årsmöte antas en visions- och verksamhetsplan, där vi med orden vi vill- skriver ner våra förhoppningar inför ett nytt år. Dessa satser har tagits fram i samtal i styrelsen, men också i en församlingsafton, där alla haft möjlighet att finnas med och tycka och tänka. Men kanske skulle vi behöva drömma och visionera ännu mera, inte bara utifrån det arbete vi har idag, utan se framåt, vad tror vi att Gud skulle vilja göra ibland oss, och hur skulle det kunna bli möjligt? Och kanske också ställa oss frågan: Vad skulle jag kunna göra för att det ska bli möjligt?

Hur ska vi för att använda bibelns text bygga upp förstörda städer, plantera vingårdar och anlägga trädgårdar? I en församling är det lätt att fastna i traditioner och säga: så har vi alltid gjort, och då är det inte så lätt att tänka nytt. Det var oerhört befriande att komma till den här församlingen som var helt ny och där det inte gick att säga, så har vi alltid gjort, även om det fanns två församlingars traditioner bakom, utan i stället fråga: Hur gör vi nu? Och utifrån det tänka till och skapa en fungerande verksamhet. Det är viktigt att vi inte tappar det perspektivet, utan har öppenhet för att Gud vill göra något nytt.

Det är snart dags för ett nytt programblad, och till det har församlingens ordförande skrivit några rader. Jag vill citera lite grann av det hon formulerat: "Vad förväntar du dig under den här hösten? Vad förväntar du dig av Gud? Kommer du till gudstjänsten med en förväntan på vad Gud ska göra? Om vi bara ser på vår egen vishet och vad vi i församlingen kan uträtta så når vi ju inte så långt, men om vi förväntar oss att Gud ska fylla våra behov så är det ju något mycket, mycket större! I första Korintierbrevet står det skrivet: Er tro skulle inte vila på mänsklig vishet utan på Guds kraft. 1 Kor. 2:5"

Förväntan handlar också om att se tillbaka på vad som hänt. Hur har Gud funnits med, vad har han gjort? Hur ser det ut i dag jämfört med för tre, två, ett år sedan? I vårt eget liv, i församlingens liv? Vad har vi fått se av hur Gud helar, hur Gud bygger upp, hur han gör något nytt? Och sedan låta det bli till tacksamhet och glädje och ge ännu mer frimodighet att tänka vidare, att våga drömma mer, att våga förvänta sig ännu mer.

Och då kanske vi kommer fram till att han har gjort mycket. En del syns utåt, annat handlar om små detaljer som visar hans trofasthet och hjälp. Det handlar förmodligen inte om att vi inte haft några problem, eller att livet gått som på räls, utan snarare om att se hur han funnits med också när dagarna varit mörka eller tunga. I psalm 126 i psaltaren beskrivs hur folket upplever guds ingripande:

När Herren vände Sions öde, då var allt som om vi drömde: 2vi skrattade, vi sjöng av glädje, och jublet steg från våra läppar. Då sade man bland folken: Herren har gjort stora ting med dem!

Det var ett skeende som märktes också hos andra. Tänk om det Gud gör med och ibland oss skulle kunna få bli till ett vittnesbörd om hans makt också hos dem som finns omkring oss. Men i psalm 126 finns också en fortsättning: *Herre, vänd vårt öde, liksom du ger liv åt bäckarna i Negev. De som sår under tårar skall skörda med jubel. Gråtande går de och sår sin säd. Jublande kommer de och bär sina kärvar.*

Man brukar säga att det här avsnittet handlar om bön, om att söka Gud, och att därigenom också få se hur drömmar och visioner går i uppfyllelse. Det är inget tvång, men en stor möjlighet. Bön kan ibland vara ett arbete, man får så under tårar, men också uppleva en stor glädje i att få se bönesvar. Vi får be i enskildhet, men också tillsammans, och det finns olika möjligheter till det i vår kyrka, på måndagskvällarnas andrum; på levande tro-kvällarna, före varje gudstjänst Och när vi ber har vi också chansen att få be för varandra, att få tjäna varandra med olika gåvor, som vi har fått för att de ska bli till nytta för församlingen, gåvan att meddela vishet, att meddela kunskap, att bota, att få kraft att göra under, att tala profetiskt, att skilja mellan andar, att tala tungotal, att tolka tungotal.

"den tid kommer säger Herren, då plöjaren följer tätt efter den som skördar, och vintramparen tätt efter den som sår, då bergen dryper av druvsaft, och alla höjder flödar över. Då skall jag vända ödet för mitt folk Israel" Det ska bli något nytt, skörd efter skörd ska synas och det ska vara överflöd av allt det goda han vill ge.

Min dröm är att vi ska få se att detta blir en verklighet, att vi ska få se hur människor får möta Jesus, att vi tillsammans kan vi vara en resurs för varandra, att vi ännu mer tydligt ska förstå vad som är hans vilja just nu här i Köping med omnejd.

Jag vill komma med något nytt ibland er, jag vill låta människor få upprättelse på livets olika områden, jag vill förlåta det som blev fel, jag vill ge nya möjligheter, jag vill ge glädje.

AMEN